



Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez ezimzendők.

Megjelenik e lap

mig meg nem bukik, minden szombaton félíven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetségés olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 ft. negyedévre 1 ft. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

A budapesti orvosgyűlés közgyűlése.

(Megléhetős nagy terem, hosszú asztal, néhány tentatartó a homeopathiát szidalmazó s így a tagok mulattatására szolgáló könyvek hevernek; a falakon különféle szerencsés orvosok arcképei, tudniillik olyan szerencsések, kiken beteljesedett a régi mondat: dat Galenus opes.)

Elnökök: „Tisztelt kartársak! Egyesületünk egyik célja: osztályunknak, az orvosi karnak tekintélyét föntartani. Ez kérem mai időben igen nehéz föladat! Ugyanis nemesak hogy rég lejárt azon idő, midőn az orvosokat az embereknek némi babonás hite dícsugárral környezé; hanem most ellenkezőleg a nagy közönség semmi bizalommal sincs irántunk; s ha a beteg meggyógyul, azt egyedül a természetnek, és csak hogyha meghal egyedül azt tulajdonítja az orvosnak.

„Ez egyébiránt megmagyarázható, ha fontolóra vesszük, hogy az ifju orvosi iskola maga is vizsgálódásai következtében skepticizmusba esett, s kétséget táplál saját tudományának hatálya iránt; s ujabbkori orvosi celebritások maguk kiáltják ki hogy — tantum scimus, quod nihil sciamus!

„Meg kell azonban vallanunk, hogy a mi dícső pesti iskolánk, melyből a celeberrima universitas tanárai s tanítványai kikerülnek, e hibába még be nem esett, s szűzen megőrizte saját tudományába való hitét s azon büszke öntudatot, hogy mi a természetnek parancsolni, működésének irányt s hatást szabni tudunk.

„De mint világszerte, úgy hazánkban is, az orvosi kar tekintélyén, sőt becsületén nagy

csorbát üt a charlatanság. Ezt közülünk senki sem fogja tagadni; — ámbár nehéz megmondani, hogy mi a charlatanság? hol kezdődik, hol végződik a charlatanság?

„Egy kis charlatanság minden életpályán szükséges. A legjelesebb emberben is vannak gyengék, a legóriásibb tudományban is hézagok, miket a világ elől elrejtteni: az eszély parancsolja. Éz pedig charlatanság. — Ellenben a legnagyobb talentum és érdem nem érvényesítheti magát, ha külforma, ügyes modor, vagyis charlataneria nem járul hozzá. A legjelesb orvos sem fog sikert aratni, ha nem tud az emberekkel bánni. De az emberek nagy többsége hiú, gyenge, nevetségés, rövidlátó — e tulajdonaihoz kell tehát alkalmazkodni; s ez charlatanság. De ki mondhatja, hogy a charlatanság e neme kárhozzatható?

„Magasabb foka a charlatanságnak, ha például az orvos mindig fontos és komoly pófát vág, (bocsánat e trivialis kitételért) mintha valami nagyot gondolna, midőn nem gondol semmit. Ha az orvos, megvizsgálván a beteget, s mint leggyakrabban az eset, nem tudván hogy mi baja a betegnek, fejét rázza, rejtélyes redőkbe fekteti arcát; és semmit sem szól, mi a családtagokat megnyugtathatná, vagy megijeszthetné; mert — nem tudja mit szóljon; — mig a másik, halálmadár arckifejezésével mondja: „nehéz eset, — de még sem mi sincs elveszve.“ Ámbár tisztelt kartársak tudják, hogy mindez menthető; mert még inkább veszélyeztetné tekintélyünket az egyenesség, nyíltság; s ez leggyakrabban blamirozná az orvost. Például ha azt mondaná —

„tűdögyuladás;“ reggelre pedig a beteg, miután megszabadult valamitől, mit mi a tudomány nyelvén, görögül, „szeleknek“ nevezünk, a beteg egészségesen kel föl az ágyból. Csakhogy jeles orvost ily véletlen malapropos sem fog kihozni sodrából; ilyenkor úgy tesszünk, mintha a „véletlen“ meg sem lepne, hanem azt igen természetesnek találónk.

„Mindez, mondom, megbocsátható charlatanság, mely nélkül az orvos nem boldogulhat, vagyis meg nem gazdagszik. De mi ellenkorunkban általános az indignatio, mi az orvosi tudományt a Goldberger Revalenta Arabicája, Suin de Boutemard universal gyógyszerei, kenőcsei és kuruzsolásai színvonaláig alázza le, — az uraim — a hirdetések szokása, mely sajnos, nagyon kezd terjedni kartársaink között.

„Nem szegyen-e urak, ha egy tudományos ember, kinek életfeladata az emberiséget szolgálni, az emberek tudatlanságára spekulál, s mintegy olasz gyümölcsárús az utcán ordítja áru jelességét, kiáll a nyilvánosság terére, s ott tyukszemvágók, kuruzslók, szalagszatócsok, légmentes árnyékszékek között magasztalja öntudományát, olcsó áron ígérve biztos javulást, s olyasmit, mit nem ígérhet, — sőt a tudományal ellentétes nyílt hazugságokat is, s így lealacsonyítva magát, lealázza kartársait is, s magát a tudományt.

„Ennélfogva több tekintélyes kartársunk azon indítványt tevő, hogy ezen nyegleségre mondjuk ki erkölcsi megrovásunkat az által, hogy oly orvosokat, kik magukat hirlapi hirdetésekben ajánlják a közönségnek, társula-

tunkból kizárjunk. Felhivom tehát a tisztelt gyűlést, hogy e részben véleményét nyilvánítsa.“

Az elnök után több tag szól, de mindannyi rosztalását jelenti ki a hirdetések ellen, s az indítványt helyesli; míg végre fölállt Dr. Sashegyi Izidor, s következő speechet rögtönzö a hirdetések védelmére:

Dr. Sashegyi: „Tekintetes collega urak! Ugy látom, én egyedül jelentem meg azon kartársak közül, kik magukat hirdetni szokták az ujságban. De én védelmezni akarom álláspontunkat. Elhihetik urak, hogy csak nehéz szívvvel határoztam el magam arra, hogy ujságokban magamat hirdessem; mert az csakugyan nem noble. De uraim a mi tudományunk, a mi geschäftünk. A geschäft pedig marad geschäft. A concurrentia nagy, több az orvos, mint a beteg, több az eladó, mint a vevő; s a rég etablizott híres czégek mellett nem boldogulhat a kezdő geschäftsmann.

„Mondom, hogy a lapokban hirdetni magát, nem noble. Sokkal noblebb, ha a mi tisztelt elnökünk Dr. Sebesenépít Endre a Teleky házból kihurczolkodik saját háromemeletes palotájába, melyet emelt magának a Schneidervierecken. Neki nem kell azt hirdetni; ő hatalmas ember; mert ha az átszállásolás következtében elveszit is első hétben 24 patientst, jövő héten kap helyettök 48-at.

„Már nem oly nobel, de nem is komisz dolog, ha Dr. Iblanyfi, a ki lakott a kétsasutczában, ujságok útján jelenti, hogy kihurczolkodott a Széchenyi-terre.

„De azután, kérem alássan, a hirdetéseknek is különféle módja van, nem csak a lapok utolsó oldalán; — értem t. i. a mit francziául „reclame“ nak neveznek, (magyarul még nincs neve, mert ez ujdun behozott dolog, mit előbb a magyarok nem ismertek.) Ilyen réclame az, midőn az ujságban az ujdonságok között olvassuk: „A mi jeles fiatal hazai orvosunk Dr. Fűvesi tegnap jegyezte el a bájos gazdag szellemű Rózsafai Irma kisasszonyt. — Két holnap mulva ismét írják az ujdonságok rovatában: hogy Dr. Fűvesi, kitűnő orvosunk, a szép gazdag Rózsafai kisasszonyt csakugyan el is vette. — Pár nap mulva pedig az ország tudtára adatik, hogy híres orvosunk Dr. Fűvesi fiatal nejével a külföldre utazott, s ott a mézes hetek folyama alatt jás a külföldi tudományos intézetekben gyarapítandja roppant ismereteit.

„Hasonló réclame, midőn azt olvassuk a pesti lapokban, hogy N. N. dicső költőnk a haza reménye, ki oly soká gyógyítatott a legnagyobb orvosok által, és sikertelenül, most fiatal Dr. Paprikásy által gyökeresen kigyógyítva visszaadatott a hazának. Tizennégy nap mulva pedig azt kell olvasnunk, hogy N. N. költőnk, a hazareményét Dr. Paprikásy — felbonczolta, s kisül hogy gyógyíthatlan szív vagy más bajban szenvedett. — Ez a réclame!

„Es végre mit hirdetek én tisztelt colleagueák? Tán valami becstelent vagy hazugságot? Korántsem. Én azt mondom: „Dr. Sashegyi lakik Királyutca Nr. 203, s gyógyít titkos betegségeket.“ Nem igaz-e hogy én Dr. Sashegyi vagyok? Nem lakom-e a királyutczában? Nem gyógyítok-e titkos betegségeket? Szórol szóra igaz. Pedig én nem hirdetek egyebet.

„Mindezeknél fogva kijelentem hogy a t. társulat határozzon bármit, én eddig is hirdetem, ezután is hirdetni fogom magamat.“

Ez ékesen szóló önvédelem daczára határozatba megy, hogy a magát hirdetésekben ajánló orvos a társulat köréből számkivettetik; és e gyűlés jegyzőkönyve kivonatilag a Handabanda szerkesztőségének közzététel végett megküldetik.

Jegyzette

Dr. Méregvegyi.

Találkozás a szerkesztőnél.

(Mutatvány — „Szépirodalmi divatok“ — című komoly regényből)

Irta: Kapkimarky Kaparkyi.

185* évben egy komoly őszi nap alkony borult szabad királyi Pest városa porlepte utcáira, midőn én, hazulról jöve a Soroksári vámházat elhagytam.

Pestre érve, legelső kötelességemnek tartám azon szerkesztőnél tiszteletemet tenni, kinek lapját huzamos idő óta — „vidéki levelek“-kel elárasztám. —

— Éppen e perczen érkeztem fővárosunkba, alig volt időm frakkomat lekefőlni, siettem a Tekintetes Szerkesztő ur tiszteletére! —

— Éppen nincs szerencsém önt esmerhetni! —

Én azon felvett tollu vidéki levelező vagyok, kit ugysis hívnak hogy: Kapkimarky előbb Yes Alfons.

— Yes? . . . yes! az én laptöltelékem? hah! nagyon-nagyon sőt kétszer nagyon örülök hogy szerencsém van, először, mert a mint látom ugy néz ki mint a makk (gondolom hogy a szerkesztő az egészséges makkot értette), másodsor mert oly pillanatban érkezett, midőn szerkesztői összes személyzetem — kihez ön is tartozik — bizonyos ok végett nálam meg fognak jelenni.

— Én is kétszer nagyon örülök, először, mert: Szerkesztő urat — másodsor, mert munkatársait megismerhetem. —

— Ugyan édes levelező barátom foglaljon helyet, üljön le; de ne a kanapéra, mert oda lapomnak költői szoktak ülni, mert, tudja meg ön, hogy lapomnál bizonyos aristocraticus rendszert hoztam divatba, nevezetesen . . .

— Igen is tudom, a honorariumnál! —

— Hallja maga Yes, ön még csak vidéki levelező, éppen három fokkal áll alább mint egy költő, hát tanulja meg, hogy midőn én beszélek mint principalissa, nem szabad önnek akkor semmi nemű észrevétel tenni, legkevésbé pedig a honorariumról, s legfeljebb azt mondhatja, hogy: „nagyon helyes.“ —

— Nagyon helyes. —

— Jól van. — Igen, lapom munkatársai között az írói fokozatot már egy év óta felállítottam, nevezetesen, a kanapéra az általam kinevezett költők ülnek, az ujdondászok és vidéki levelezők a székeket foglalják el, a színházi criticus pedig csak a kemenceze mellett állhat — de csak nyáron, mert télvizidején ezen álláspontot én foglalalom érti, maga?

— Nagyon is értem, nagyon helyes!

— Jól van, üljön le hát arra a bőrszékre, ugy. — Hanem Amice, a mint a Corrector mondja önnek végtelen rosz orthographiája van, nem járt iskolába?

— De igen jártam, hanem . . .

E perczen kopogtattak, s belépett két költő. —

Előre tudtam hogy azok, mert mindenik haja borzas, — s ruhája kopott volt, ugy néztek ki mint a gyenge pacisirták. —

Az egyik lehetett 16 — a másik 17 éves,

középtermetűek, bajusztalanok — — de igaz, természet leírásba nem ereszkedem, mert már azóta arczképük is megjelent.

— Ez Szüfi Aladár, ez meg Hullámi Arthur, az én lapom — sőt az egész országnak jeles költői; nincs ugyan még bajuszkok, de betölték lapomat kötött és köttetlen művekkel. —

— Nagyon örülök hogy szerencsém van, én Yes Alfons a — „Bugaczi pusztá“ — vidéki levélalakbani megörökítője vagyok; s mint ilyen, mondhatom önöknek, hogy a bajusz tisztesség jele ugyan, de vigasztalódjanak Kazinczynak sem volt bajusza — az igaz hogy ez leborotválta. —

— Igen mi vigasztalódva vagyunk!

Ujra kopogtatás, — most már három Kazinczy lépett a szobába. —

— Tündéri Alfréd költő, Lengeti Kornel ujdondász és Kulissza János színházi műbíráló urak, ez az új alak pedig Yes Alfons telhetetlen vidéki levelező. —

— Örülök } hogy szerencsém —

— Örülünk } szerencsénk van!

— Üljenek le hát maguk, a tudva levő program szerint. —

És mi, rangunkhoz illőleg leültünk mind, kivéven a színházi műbírálot, ki a kályha mellé üll. — (nem volt befűtve.)

— Urak! — szól a szerkesztő — azért parancsoltam önök tömeges megjelenését, mivel lapom szellemi világát újra szervezni akarom. — Tudják önök, hogy Előfizetőim „megfogyva bár de törve“ — nincsenek; czélirányosnak látom előfizetők nyeretése végett, önöket felhívni, de nem csak felhívni, hanem önöknek parancsolni — nevezetesen: Szüfi, Hullámi és Tündéri költő uraknak rangjuk koczkatatása mellett meghagyom, hogy a mai naptól kezdve rövidebb verseket, és hosszabb novellákat írjanak. A versek mind-egyikében a világ fájdalom legyen vissza tükrözve, s néha álnevek alatt közöltessék, hogy az olvasó világ valami jeles költőnk szereményeül gyanítsa azokat; néha pedig magam neve alatt fognak megjelenni. — A novellák meglepő gyilkosságokat, rémtörténeteket, szöktetéseket, gyújtogatásokat, rablásokat foglaljanak magukban, szóval ugy legyenek szerkesztve, hogy azok bár mely államügyész irodájában is helyet foglalhassanak; nem fog ártani néha a czim után ezt is oda írni, hogy — „írta Dumas Sándor fordította“ stb. — Lengeti maga pedig, az ujdonságokat ugy kezelje, hogy előfizetőink érdekeit mindég szem előtt tartsa, nevezetesen Kávésok, Korcsmárosok italait — kik lapunkra előfizettek — feltétlenül koronként megdicsérje. Kulissza pedig a színházi Kritikát ugy szerkessze, hogy az igazgatóságot, a drámabíráló választmányt, különösen a drámát író színészeket meg ne sértse, mert nem kapnánk ingyenjegyet s feleségem a színházba nem mehetne, s nekem egy nyugalmas estém se lenne. Yes pedig a vidéki tudósításaiba bálkirálynéül, valamint áldozat kész honfiul mindég azt fogja megnevezni, ki lapunknak előfizetője, nem árt azonban néha engemet is tapintatos eljárásomért felemlíteni. — Értettek önök engemet? —

— Igenis értették, nagyon helyes!

— Na, már most elmehetnek, hanem a kanapét, és a székeket letörüljék. —

Megtörtént. —

— Instálom alásan — szolt menetközben az ujdondász — hát a honorariummal hogy leszünk?

— Erről is akartam valamit szólni, hanem elfeledtem; annyit mondhatok, hogy ha feleségem a havi budgettet elkészíti, némi javítást fogok önök fizetésébe behozni, addig is legyenek nyugodtan.

— Nagyon helyes. —

És mi mind a hatan, magára hagytuk a karos széken pihenő practicus szerkesztőt, és

mentünk volna mindenikünk saját dolgára, ha hogy engemet az a fiatal öt nemzedék a Komlóba nem vitt volna, hol nagyon természetesen én lettem a — „Balek.“ —

Naptár

május hóra.

1. A „Pester Lloyd“ a „Pesti Hirnök“, mint nem koscher eledelt, olvasóinak megtiltja.
2. A „Hirnök“ pedig azon csodálkozik, vajjon hogyan tudtak a Lloyd előfizetői eddig már anynyira elszaporodni, mikor nálánál sokkal jobb lapok is vannak, például a — Hirnök.
3. A chinaiák és európaiak közt kétségkívül van valami szellemrokonság, miután ott Confucius törvényei, itt pedig Confuzió uralkodik.
4. A Krinolinok tavál óta tetemesen kisebbülnek. — (Ezt csak azért irtuk ide, mert humoristikus naptárban krinolinviz — ha mégoly sületlen legyen is — olyan életszükség, mint pesti Dunaparton a pocseta.)
5. Egy hölgydivatlap dicsekszik, hogy az ő előfizetői az idén rendkívülig megeszaporodtak.
6. Farsang nélkül is nagy a tánczkezd. — Valjon ki lesz a tánczoló s ki a tánczolató?
7. A divatárúsnóknél sok főkötő készül, de kevesek a hivatottak, kik majd alájuk jutnak.
8. Ha Garibaldinak csakugyan annyi lába lett volna, a hányat az ujságok már levágtattak róla, úgy hajdanában jobban tud vala futni a százlábú bogárnál.
9. A könyvnyomdák egyre szaporodnak s az írók már lassan kifognak a nyomni-valóból.
10. A könyvkiadók nyakra főre gazdagodnak; egy betűszedő gyomra pedig felkiált: Uram pillants!
11. A magyar irodalom is napról napra emelkedik, tanúsítja ezt az is, hogy Heckenast G. nyomdája egyről már három emeletre emelkedett.
12. A porosz országgyűlést a matematikusok nagyon tanulmányozzák, mert ez kézzelfogható definitiója ezen tétnek: $0-|-0 \times 0 = 0$.
13. Nagy csoda történik! Pesten valaki egy délelőtt három bérkocsissal nem tud megalkudni s még csak az orrát sem ütik be.
14. Egy pár nemzeti színésznot Pest városa közköltésén megvesz a n. muzeum régiségtára számára.
15. Egy új világrész fedeznek föl; Napoleon is rögtön felfedezi az okot, melynél fogva majd belekapzaskodik.
16. Egy 40 éves kisasszony, ki igen szereti a katonakabátot, azt állítja, hogy az ő élete regény, csak lenne, a ki németből magyarra fordítaná.
17. Egy szabadelvű országban a puttonos asszonyokat mind megputtonaltanítják, miután volt eset rá, hogy a putton is elsült.
18. X. író három kötetes regényt ír s már előre szerződést köt egy királyutczai sajtossal.
19. B. tolvaj elorozza A. urnak óráját s azzal menti magát, hogy neki joga volt az órára, mert ha véletlenül ő születik e világra A.-nak, úgy most az óra övé volna.
20. X. urnak sarkalatos életelve az, hogy a ruha teszi az embert; e szerint tehát X. urnak keresztlevele a szabókontó.
21. A szépirodalmi lapok szerkesztői olyformán jártak, mint az egyiptomi József: hét kövér tehénnel álmodtak és bekövetkezett a hét sovány esztendő.
22. Valamely ménes-lajstromban ezt olvassuk: „világos pej kancza, **Deficit**; fedezze Halil fekete arab mén — 20 ft. Talán jó volna ezt a Halilt az európai birodalmi városokban

vendégszerepekre küldeni, ha oly olcsón képes a deficiteket fedezni.

23. A legtöbb embernek egész élte olyan, mint a kéményseprőnek egy napja: ez reggel tisztán indul s este rondán tér haza; a legtöbb ember is tisztán indul az életbe s rondán sétál a másvilágba.

24. Van a világon mindenféle sok goromba hivatalnok, de egy sem oly goromba, mint az útlevel-író, a ki az ember „karakterét“ kérdezi.

25. A hessenkasseliak úgy megijednek a legujabb szabadelvű konstitutiótól, hogy lóhalálban pereputyostól Muszkaországba emigrálnak.

26. Mindenütt foly a táncz és játék: Angliában „blindmans buff“-ot játszik a parlament.

27. Franciaországban — és sok egyebütt — tánczolnak a mint Napoleon füttyöl.

28. Poroszországban alkotmányosdit játszanak.

29. Nápolyban tánczolnának, de a flótás már elment.

30. Magyarországon is járjuk — és pedig még mindig a bolondját.

31. Májusnak ugyan vége van, de nekünk még sem tavaszodott ki.

Lapszemle.

A Pesti Napló legujabb külpolitikai cikkekének végét érdemesnek tartjuk szóról szóra följegyezni, nehogy kárba vesszen:

„Mondjuk, hogy a helyzet jelenségei borongósak, s azoknak kidomborodását az orosz válasz után inkább remélhetjük, mint most, midőn a francia, s vele az egész külföldi sajtó önvágai után méri a hírek s a jelenségek horderejét.“

Megkérdeztük genialis rajzművészüket Jankó urat, vajjon nem tudná-e a helyzet borongós jelenségeinek lerajzolni kidomborodását.

A Színházi kukucsban fölmerült Laroche-foucauldnek maximái között ezt is olvassuk:

„— Talleyrand volt a számlap, és véleménye s tanácsai a mutatók Franciaország állam-óráján. Csak rá néztek és tudták, hányat ütött az óra Franciaországban.“

Ez igen elmésen van mondva Talleyrand-ról. Azért nem ártott volna hozzátenni, hogy azt — Bórne mondta, csakhogy kissé szebben.

Furcsaságok.

Valami gonosz ember megküldé Debreczenből az itt következő nyomtatott hirdetést, mely magyar német nyelven, ugy a mint van, olvasható vala Debreczennek falain:

Berling Circus Amerikából. Szombaton, Vasárnap és Hétfőn áprilishó 18. 19. és 20-ik napjain a vidéki közönség kényelmére, hogy ne kénytelenitessenek szorongani, naponként 3 előadás fog tartatni; ugymint: az 1-ső 3, 2-ik 5, a 3-ik 7¹/₂ óraker.

Robertó Diabolo a páratlan csodagyermek mindenik előadásban részt veend.

Samstag, Sonntag und Montag am 18, 19. und 20-ten April findet wegen den grossen Gedrängung der geehrten Fremden, der umgegend in Cirkus jeden diesen Tagen 3 Vorstellungen statt; anfang der erste 3 Uhr, Zweite 5 Uhr, dritte 7¹/₂ Uhr.

Jeder mit neuer Abwehslung, so wie auch nimmt Theil zu jeder dieser Vorstellungen das Wunderkind Roberto Diabolo das merkwürdigste Exemplar der Welt.

Helyárok: Zártszék 80, Első hely 60, Második hely 40, Karzat 20 kr. Gyermekek kísérőjükkel az 1. 2. 3-ik helyen felét fizetik. Katonák örmestertől lefelé 25 krt fizetnek.

Ehez hozzá vala írva:
Halbe Kinder mit begleitung loco 1. 2.
3. doppel zahlen.
Nyomatott Debreczenben, Okolicsányi és társa gyorsajtóján. 1863.

Szálkák.

A színházi Láteső protestál az ellen, mintha ő a nemzeti színház igazgatóságának Zopf-ja alatt állana, s függetlenségét, a Függetlenből átvett közleményekkel iparkodik bebizonyítani.

Azt beszélik, hogy a budai népszínház igazgatója tapasztalván, miszerint népszínházakkal és drámákkal nem boldogul, legközelebb műutat teend Párisba, hogy ott a Mabile-ban és Jardin d' hiver-ben a „Cancan“-t alaposan megtanulván, visszatértevel mint „Cancan-igazgató“ mutathassa be magát a közönségnek.

Vajda János urnak történeti nevezetességü mondhatni sorsszerű tulipános szűrét... ellopták! És így nem a nemzeti muzeumba, hanem a zsidópiacz valamely zugába került az! Már ha ily bukás várt e szürre, kár volt eredeti vad regényes szépségéből kivetköztetni, s feketére festetni!

Kérdések.

a nemzeti színház igazgatóságához:

1. Miután oly tenoristák, Mint Pauli, de főleg Barrach elkergetik a közönséget, s a nemzeti színházról teljesen elvadijták; ellenben Stéger megszászorozza a közönséget: nem világos-e, hogy a színház többet veszít, ha Pauli-Barrachnak összesen 3000 ftot, — mint hogyha Stégernek 12000 frtot fizetne?

2. Nem életkérdés-e operánkra nézve egy jó tenorista megszerzése? Nem gúny-e a mostani opera épen a kettős tenorista dacára uralkodó tenorbotrány miatt? Képesek-e a jeles Carina, a szellemes s művészi jelenségü Hofbauer, a szép Pauliné, a tehetséges Woggenhuber és Huber k. a. — szóval a női parthiek legkielégítőbb személyesítői képesek-e hatást kifejteni, sikert aratni, közönséget vonzani — oly tenorprimok mellett mint Pauli, ki második tenornak megjárná, és Barrach mellett, kit énekesnek nevezni is vakmerőség?

Vagy vagy! — Vagy ne legyen opera, vagy legyen — jó.

MEGHÍVÁS.

E napokban átévém közrészvétnek örvendő sörházamat az Erzsébetter szögletére, midőn eddigi tisztelt vendégeimet arra emlékeztetem, hogy nálam nagy és kis adagok közt válogathatva minden egészséges ember legkellemesebben tarthatja fönn egészségét: van szerencsém egyuttal tudósítani a t. közönséget, hogy legujabban

a betegek és üdülők

érdekében is tettem intézkedéseket.

Ugyanis Dr. Poór Imre jeles egyetemi tanárunk utasításai szerint készült paprikás ételokról is gondoskodtam; s így kapható leend nálam gyógytani szabályok alapján készült halászlé s gulyásos is, melyek a t. tanár ur szerint küteges betegeknek s reconvalescenseknek különösen váltóláz után — rendkívül jót tesznek.

Likei M.
vendéglős.

Modern nevelés

(több képsorozatban.)

Első sorozat: **Polgári leányok nevelése.**



A mama dicsekszik, hogy leányai szorgalmasan járnak leánynöveldekbe varrást himzést tanulni. E nem ritka jelenetből látható hogy telik a himző óra.



A leányok hotelekbe küldetnek főzni tanulni. Mi sül ki e főzésből — sejtethő.



A nagyravágyó Burgerné francia órába is küldi leányait. Az öreg chevalliert azonban a lányok szörnyen untatónak találják.



De a rajzóra iránt nagy előszeretet uralkodik. A rajzmester igen — érdekes ember.



A kisasszonyt nagyon háborgatja a zenetanulásban, ha valaki hallgatja, s ezért a zongoraóra alatt egyedül van a maestroval. Következés: igen lassu tempo a zongorán, igen gyors a szívben.



Több évi szorgalmas házon-kivüli nevelés, rajz, főzés, himzés, francia nyelvtanulás eredménye.